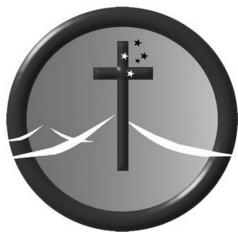

Ազդարարության Trumpet's Sound Փոռ

49-րդ տարի, Աշտարակ
Հունիս - Օգոստոս 2018

Հայ Ավելարանական Եղբայրների Եկեղեցի ARMENIAN EVANGELICAL BRETHREN CHURCH

BI MONTHLY CHRISTIAN PUBLICATION
PUBLISHED BY THE
ARMENIAN EVANGELICAL BRETHREN CHURCH
112 SAILORS BAY ROAD, NORTHBIDGE,
NSW 2063 Australia

PASTOR HRATSH KIUJIAN
ARMENIAN EVANGELICAL BRETHREN CHURCH
PO BOX 1593, CHATSWOOD NSW 2057
email: pastor@armenianbrethren.org
URL: www.acmaust.org

«ԱԶԴԱՌԱՐՈՒԹՅԱՆ ՓՈՂ» երկամսյա թերքը Սիդնեյի Հայ Ավելարանական Եղբայրների Եկեղեցու հրատարակությունն է: Պատասխանատու խմբագիր՝ հովիվ Հրաչ Գոյցուճյան:

Այս թերքը անվճար բաժանվում է հայրենիքում: Ցանկացողները կարող են դիմել նշված հասցենով:

ԲՈՎԱՆԴԱԿՈՒԹՅՈՒՆ

Խաղաղություն և հույս	Հովիվ՝ Հրաչ Գոյցուճյան
Գնալ Եգիպտոս	Դուռ Սթորմը
Բոլոր բաները բարի գործակից են	Պատ. Արքահամ Սարգիսյան
Մեր առաջնահերթությունները	Մամկանց ավետ. ընկ.
Կատարի՞ր առաջին քայլը	Ուես Տիրլավ
Եկեղեցու պատմությունը (1)	QMBC պանորամա
Նրանց հրավիրի՞ր եկեղեցի	Հովիվ՝ Հովսեակ Հովսեիսյան
Ապաշխարեցնե՞ք	Հովիվ՝ Ռաֆֆի Չափարյան
Հարությունն անհնար է կորցնել	Քաղված
Քաշացի՞ր, քանզի Աստված ապահովում է	Դոկտ. Զելով Բասարա
Աստծո արդարությունը	Պատ. Փոլ Հայտոսյան
Խաչի ազատարար շուքը	Քաղված

Խաղաղություն և հույս

Նեռուստացույցով հավանաբար տեսել եք հայտնի հաղորդումներ, որտեղ մարդիկ նիհարում են կամ ունենում են պլաստիկ վիրահատություն, կամ գնում են թանձարժեք նորառն հազուստներ...: Բայց ի՞նչ ասենք հոգու մասին: Ո՞վ կարող է վերափոխել այն, ո՞վ կարող է փոխել և նորոգել մեզ Քրիստոսի մեջ: Ո՞վ կարող է վերցնել մեր մեղքի բեռը, սրտի դատարկությունն ու մեր ունեցած տխրությունը: Դիմում ենք ոգելից խմիչքին, պարին ու խրախճանքին, սակայն հաջորդ օրը նույնն ենք: Ո՞վ կարող է օգնել ինձ, ո՞վ կարող է փրկել ինձ: Հիսուսը միակն է, ով կարող է շտկել ու նորոգել մեր կոտրված սրտերը: Նա կարող է հեղաշրջել մեր ամբողջ կյանքը: Այս ամենը տեղի է ունենում, եթե մենք արդարանում ենք Հիսուս Քրիստոսվ: Քրիստոսը մեզ նոր կյանք է տալիս Աստծո հանդեպ մեր ցուցաբերած վստահության և Երեն հավատալու շնորհիվ: Նա արդարացնում է մեզ, խաղաղություն ու հույս է պարզեցնում: Կարդացե՛ք Հռոմեացիներին 5:1-11-ը:

«Հետևաբար հավատով արդարացած լինելով, խաղաղություն ունենք Աստծո հետ, մեր Տեր Հիսուս Քրիստոսի միջոցով. ում միջոցով նաև հավատով մուտք ունենք այս շնորհի մեջ, որի մեջ մենք կանգնած ենք և ուրախանում ենք Աստծո փառքի հույսով: Եվ ոչ միայն այսպանը, այլ նաև՝ պարծենում ենք նեղությունների մեջ, գիտենալով, որ նեղությունը համբերություն է առաջ բերում, և համբերությունը՝ փորձառություն, փորձառությունը՝ հույս: Եվ հույսը չի անաշեցնում, որովհետև Աստծո սերը մեր սրտերում սփռված է Սուրբ Հոգու միջոցով, որ մեզ տրվեց: Որովհետև, երբ մենք դեռ տկար էինք, իր ժամանակին Քրիստոսը մեռավ ամբարիշտների համար: Որովհետև, հազիվ թե արդարի համար որևէ մեկը մեռնի, (թերևս գտնվի մեկը, որ բարի մարդու համար համարձակվի մեռնել), բայց Աստված Իր սերը մեզ հայտնեց դրանով, որ երբ մենք դեռ մեղավոր էինք, Քրիստոսը մեռավ մեզ համար: Ուրեմն, որքան ավելի հիմա, արդարացած լինելով Նրա արյամբ, կփրկվենք բարկությունից Նրա միջոցով: Որովհետև, երբ դեռ քշնամի էինք, Աստծո հետ հաշտվեցինք Իր Որդու մահով, որպա՞ն ավելի հիմա, երբ հաշտված ենք, փրկվելու ենք Նրա կյանքով:

Եվ ոչ միայն այսքանը, այլ նաև ուրախանում ենք Աստծով մեր Տեր Հիսուս Քրիստոսի միջոցով, որով մենք հիմա հաշտություն ընդունեցինք» (Հոռմ. 5:1-11):

Եթե դատապարտված անձն արդարացվում և ազատ է արձակվում, այդ օրը նրա կյանքի ամենաերջանիկ օրն է լինում: Նա, ով հույս չուներ, այժմ հույս ունի, ով ուրախություն չուներ, այժմ ուրախություն ունի: Որքա՞ն մեծ է այն շնորհքը, որ նրան ազատ արձակեց:

Ինչպիսի՞ն է վիճակի այսօր: Ուրա՞խ ես: Աստծո կատարյալ խաղաղությունը վայելո՞ւմ ես կյանքի մեջ: Արդյոք տեսնո՞ւմ ես Նրա շնորհքի մեծությունը, գիտե՞ս Նրա հետ լինելու հավիտենական հույսի մասին:

Եթե կյանքի մեջ չես փորձառել այսպիսի փոփոխություն, ապա իմաս ժամանակն է, որ Փրկչին մոտենաս և խնդրես Նրան մաքրել քեզ քո մեղքերից և ազատ արձակել: Եթե ՈՐԴԻՆ ազատի ձեզ, դուք ճշմարտապես ազատ կլինեք:

Թո՞ղ որ Քրիստոսի ուրախությունը բնակվի քո կյանքում:

Հ. Գ.

Գնալ Եգիպտոս

Ծննդոց 12:10-20

Աբրահիամը եկավ այնտեղ, որտեղ Աստված ուզում էր, որ նա լինի, սակայն շուտով դժվարության հանդիպեց: Նա տեղափոխվեց երկրի հարավային մաս, բայց սովոր հանդիպեց: Ղովտի հետ մեկտեղ շարունակեց դեպի հարավ տեղաշարժվել և շուտով հասավ Եգիպտոսի սահմանը: Նշենք, որ Աստված Աբրահամին չէր պատվիրել տեղաշարժվել: Ուստի Աբրահամն ինչո՞ւ էր շարունակում հարավ շարժվել: Արդյոք պե՞տք չէր, որ մնար այնտեղ, որտեղ ապրում էր: Ի՞նչն էր Եգիպտոս գնալու սխալը: Մենք պետք ենք գույշ լինենք, որ շդատապարտենք Աբրահամին, սակայն մեր առաջ քաշած հարցը մեր կյանքում մեծ նշանակություն ունի, և

կարևոր է այդպիսի հարց տալը և իմանալը,քե ինչպես պետք է վարդենք կյանքի նման պարագաներում:

Գուցե չկարողանանք պատասխանել այս հարցերին, ուստի եկեք մեր մտքերը կենտրոնացնենք Արրահամի՝ Եգիպտոս գնալու վրա: Նա գիտակցեց, որ կենսական խնդրի առջև է կանգնած. այն վերաբերում էր իր կնոջը: Սա ուրիշ տեսակի խնդիր է, քան շատ տղամարդկանց պատկերացրածը, երբ մտածում են իրենց կանանց մասին որպես խնդրի առըյուրի: Արրահամի խնդիրն այն էր, որ իր կինը դեռևս գեղեցիկ էր նույնիսկ վարժունիհին տարեկան հասակում, ուստի վախենում էր, որ Եգիպտոսում ինչ-որ մեկը կարող էր սպանել իրեն՝ իր կնոջը տիրանալու համար:

Ուրեմն Արրահամն ի՞նչ արեց: Զկա որևէ նշում այն մասին, որ նա դիմեց Տիրոց օգնությանը կամ առաջնորդությանը: Նա ինքնուրույն խնդրին լուծում տվեց: Արրահամը Սառային խնդրեց, որ մարդկանց ասի, թե իր քույրն է, որպեսզի ինքը ողջ մնա:

Արրահամի կյանքից գիտենք, որ այս խոսքը ճշմարիտ է: Ինքը և Սառան նույն հորից էին, քայլ տարբեր մայրերից: Բայց Արրահամը սիսալ տպավորություն ստեղծելու համար էր օգտագործում ճշմարտության մի մասը: Իրականում նա սուտ էր ասում: Մենք նույնպես պետք է զգույշ լինենք, թե ինչպես ենք ներկայացնում ճշմարտությունը: Կան պահեր, երբ մեր ասածը ճշմարիտ է, քայլ ասում ենք ճշմարտության մի մասը, այն, որը մեզ ավելի լավ տեսանկյունից է ներկայացնում: Երբ այդպես ենք վարկում, հետեւ վանքները կարող են այնքան աղետալի լինել, կարծես թե մեծ ստախոս լինեինք: Ավելի ուշ կվերադառնանք այս մտքին:

Հարցը, որ մեր մտքում ծագում է, հետևյալն է. «Ի՞նչ եղավ Արրահամի հավատքի հետ»: Այս գլխի սկզբի հատվածներում կարդում ենք Աստծո՝ Արրահամին տված խոստման մասին: Աստված նրան մեծ ազգ էր դարձնելու, և երկրի բոլոր ազգերը նրանով էին օրինվելու: Սակայն պատմության այս փուլում Արրահամը զավակներ չուներ: Եթե նա մեծ ազգի հայր էր դառնալու, ապա պետք է ողջ մնար այնքան ժամանակ, մինչև որ առնվազն մեկ զավակ ունենար: Հետևաբար, Եգիպտացիներն ինչ էլ մտածեին իր և իր

կնոջ մասին, չպետք է նրան վախեցներ. Աստված դեռ որոշ ժամանակ պահպանելու էր իր կյանքը:

Եթե սխալ ճանապարհ ենք բռնում, ապա պետք է ակնկալենք ամեն տեսակի խնդիրներ: Այդ խնդիրներից մի քանիսը կարող են իրական լինել, իսկ մեծամասնությունը՝ հավանաբար մեր երևակայության արդյունքը: Այնուհետև մենք փորձում ենք նախապատրաստվել այդ թվացյալ խնդիրներին և նախապես լուծումներ մշակել: Մի՞թե ավելի լավ չէ մնալ այնտեղ, որտեղ Աստված մեզ տեղափորել է և վստահել Նրան, որ առաջնորդի մեզ:

Աքրահամի պատկերացրածն իսկապես տեղի ունեցավ: Եզիայտացիները նկատեցին Սառայի գեղեցկությունը և զեկուցեցին փարավոնին: Սառան տեղափոխվեց թագավորական պալատ: Սակայն պատմության ընթացքում հասկանում ենք, որ Աքրահամի իրական մտավախությունն այն մասին, որ իրեն գուցե սպանեն, իրականությանը չէր համապատասխանում: Երբ փարավոնն իմացավ ճշմարտությունը, չափազանց զայրացավ Աքրահամի վրա: Նրա խոսքերից կարող ենք հասկանալ, որ Աքրահամի մտավախությունը պարզապես իր երևակայության արդյունքն էր: Եթե փարավոնն իմանար, որ Աքրահամն ու Սառան ամուսններ էին, երբեք Սառային չէր տանի իր պալատ:

Սակայն Աքրահամը մի քանի ծնով վատ դրության մեջ հայտնվեց: Նա պատրաստ էր փոխվիշման գնալ, և իր կնոջ մաքրությունն արատավորել՝ իր սեփական անվտանգությունն ապահովելու համար: Սա իրակա՞ն սեր է: Արդյոք պե՞տք չէ, որ նա ամեն գնով հոգար իր կնոջ մասին: Միայն սեփական անձի մասին մտածելը հոգատար ամուսնու տպավորություն չի թողնում:

Բացի այդ, Աքրահամը թերևս մտածում էր, թե իր ռազմավարությունը լավ է գործում: Ինքը ողջ էր. փարավոնն իրեն արջառներով, ուղտերով, էշերով, ծառաներով ու աղախիններով է հարստացրել: Սակայն մեկ բան ևս պետք է նկատի ունենալ: Նյութական հաջողությունները երբեք չպետք է հոգևոր բարօրության հաշվին ձեռք բերել: Ի՞նչ արժեք ունի նյութական հաջողությունը, եթե մեր վկայությունն արատավորված է մեր փոխվիշման պատճառով:

Կես ճշմարտությունն Աքրահամի վրա թանկ նստեց: Փարավոնն ինչ-որ կերպով հասկացավ, որ իրեն պատահած լուրջ հարվածները Սառայի պատճառով էին, և որ Սառան Աքրահամի կինն էր: Ինչ-որ կերպով փարավոնը հասկացավ, որ իր հետ պատահածներն Աստծո դատավճիռն էին, ուստի կանչեց Աքրահամին իր մոտ: Նա՝ Աքրահամին մեղադրելով, ասաց. «Այս ի՞նչ արեցիր դու ինձ»: Այս մարդն իր ամբողջ ընտանիքով տառապում էր մեկ մարդու եսամիրական ծրագրի պատճառով: Հեթանոսը հանդիմանեց կենդանի Աստծո ծառային: Եթե հավատացյալն անապաշխար մարդու կողմից իրավացիորեն հանդիմանվում է, որբեմն չափազանց լուրջ խնդիր կա: Սա այնպիսի բան է, որը երբեք չպետք է տեղի ունենա:

Աքրահամը արտաքսվեց երկրից: Նա շատ լուրջ դաս սովորեց: Դրանից հետո նրա մասին այլևս չենք կարդում, որ երբեւ փափազ ունեցավ կրկին Եգիպտոս վերադառնալ: Այնուամենայնիվ, կտեսնենք, որ Եգիպտոսում գտնվելու այդ ժամանակաշրջանը նրա վրա մեծ հետևանքներ բռնեց: Այն՝ Աքրահամը Եգիպտոսից դուրս եկավ, բայց Եգիպտոսը մնաց Ղովսի սրտում: Նա շուտով լնտրելու էր Հորդանան գետի հովիտը, քանի որ այն շատ նման էր Եգիպտացիների երկրին: Եվ հավանաբար, սա այն ժամանակահատվածն էր, երբ Սառան Հագարին ստացավ որպես աղախին:

Այս ամենից ի՞նչ դաս կարող ենք սովորել: Ցավալի է, որ այն բոլոր բաները, որոնք մեր կյանքում անում ենք առանց Տիրոջ հարցնելու, հնարավոր է, որ որոշ ժամանակ անց նեղեն մեզ: Ուստի կարևոր է, որ Տիրոջը մոտ լինենք և ամեն քայլափոխի Նրա առաջնորդությունը փնտրենք:

Շատ կարևոր է նաև բաց և ազնիվ լինել մարդկանց հետ: Ճշշմարտության մի մասն ասելը աղետալի հետևանքներ կարող է ունենալ: Այն, ինչ ասել ենք, հնարավոր է, որ ճշմարտությունն է, բայց եթե ճշմարտությունը որևէ կերպ շեղել ենք, ապա մեր բարի վկայությունը վտանգի ենք ենթարկել աշխարհի առջև, որը աչքերը չորս բացած՝ մեզ հետևում է: Անհավատները հավանաբար

շատ արագ մատնացույց կանեն մեր թերությունները, և այդպիսով մեր հավատակիցների վկայությունն արատավորած կլինենք:

Դռն Սթորմը

Բոլոր բաները բարիի գործակից են

«Եվ Հովսեփն ասաց իր եղբայրներին. «Ի՞նձ մոտեցեք, խնդրո՛ւ եմ»: Նրանք էլ մոտ եկան, և ասաց. «Ես ձեր եղբայր Հովսեփն եմ, ո-րին ծախսեցիք Եգիպտոս: Եվ իհմա մի՛ վշտացեք ու մի՛ նեղսրտեք, որ ինձ ծախսեցիք այստեղ, որովհետև Աստված կյանք փրկելու համար է ինձ այստեղ ուղարկել ձեզնից առաջ: Որովհետև երկրիս վրա սովոր երկրորդ տարին է իհմա, և դեռ իհնգ տարի կա, որ վարուցանք ու հունձք չի լինելու: Եվ Աստված ինձ ձեզնից առաջ ուղարկեց, որ երկրի վրա ձեզ համար սերունդ պահի և ձեր կյանքերը փրկի մեծ ազատագրմամբ: Եվ արդ, ոչ թե դուք ուղարկեցիք ինձ այստեղ, այլ Աստված, և ինձ՝ Փարավոնին հայր և նրա ամբողջ տանը տեր և ամբողջ Եգիպտոս երկրին կառավարիչ կարգեց: Շտապ իմ հոր մոտ գնացե՛ք և ասացե՛ք նրան. «Այսպես է ասում քո որդի Հովսեփը. «Աստված ինձ ամբողջ Եգիպտոսին տեր դարձրեց. ինձ մո՛տ իջիր. մի՛ հապաղիր» (Ծննդ. 45:4-9):

Րաբրի Ագիպան քարեպաշտ մի հրեա էր, որ հալածանքի պատճառով ստիպված էր լրել իր քաղաքը: Իր ամբողջ հարստությունը ճրագ էր՝ իր Սուրբ Գիրքը կարդալու, մի աքաղաղ՝ նրան արթնացնելու, և մի էշ՝ նրան ծառայելու: Մի օր, երբ թափառում էր, երեկոյան մի գյուղ գրնաց՝ այնտեղ գիշերելու համար: Սակայն գյուղացիները, շատ անգույք գտնվելով, նրան գյուղից վոնդեցին: Ուստի ստիպված էր գյուղից դուրս որևէ տեղ գիշերել: Երբ ճրազը վառած Սուրբ Գիրք էր կարդում, թերև քամին մարեց այն: Երբ քննում էր, մի աղվես իր աքլորին փախցրեց, և հետո մի առյուծ իր էջին հափշտակեց: Սական Ռաբրի Ագիպան երբեք չտրտնջաց: Նա հավատում էր, որ Աստված սիրում

Է իրեն և ինչ որ անում է, իր բարիքի համար է: Հաջորդ առավոտյան, երբ գյուղ գնաց, իմացավ, որ ավազակները, մտնելով գյուղ, կողոպ-տել են բնակիչներին ու ծեծել նրանց, ուստի հասկացավ նախախնա-մության կարգադրությունը և Աստծուն փառք տվեց:

Սրա համար սրբազն առաջյան ասում է. «Գիտենք նաև, որ բո-լոր բաները միասին բարուն են գործակից նրանց համար, ովքեր սի-դում են Աստծուն և կանչված են ըստ Նրա նախասահմանության» (Հոռմ. 8:28):

Սիրելի՝ Երկնավոր Հայր, գիտեմ, որ Դու ամենակարող Աստված ես, և Ձեզ սիրողներին ինչ էլ պատահի, բարիի գործակից կդարձնես: Փա՛ռք Սուրբ անվանդ: Ամեն:

Վերապատվելի՝ Աքրահամ Սարգիսյան
Քաղված՝ «Օրեօր» գրքից

Առակաց 4:1-9

Որդիներ, լսեցեք իոր խրատը և ուշադիր եղեք, որ ճանաչեք իմաս-տությունը: Ջանի որ ձեզ լավ ուսմունք եմ տալիս, իմ օրենքը մի՛ լքեք: Ջանի որ ես իմ իոր որդին էի, փափուկ ու մեկհատիկ՝ մորս աչքին: Նա սովորեցնում էր ու ասում ինձ. Ջոն սիրտը քող ընկալի՛ իմ խոսքե-րը, պահի՛ր իմ պատվիրաններն ու ապրի՛ր: Իմաստություն ձեռք բեր, հասկացողություն ձեռք բեր, մի՛ մոռանա ու բերանիս խոսքերից մի՛ շեղվիր: Մի՛ լքիր նրան, ու նա քեզ կպահպանի: Միրի՛ր նրան, ու նա քեզ կպաշտպանի: Գլխավորն իմաստությունն է, ուստի իմաստութ-յունն ստացիր, ստացած ամեն ինչիդ հետ հասկացողությունն ստա-ցիր: Մեծարի՛ր նրան, ու նա քեզ կբարձրացնի, երբ նրան ընդունես, քեզ պատիվ կրերի: Նա քո գլխին շնորհի զարդ կտա, փառքի թագ կպարզեցի քեզ:

ՄԵՐ ԱՌԱՋՆԱՀԵՐԹՈՒԹՅՈՒՆՆԵՐԸ

Երեխաների հետ աշխատողների առաջնահերթություններն են կամ պետք է լինեն ներքոնշյալները.

- Առաջին առաջնահերթությունը Աստծուն երկրպագելն է և սերն առ Վատված:
- Երկրորդ առաջնահերթությունը, ըստ կարևորության, նրա լեռ-քացքն է Աստծո առաջ և աշխարհի մեջ:
- Երրորդ առաջնահերթությունը նրա գործն է Աստծո համար և նրա աշխատանքը երեխաների հոգիների համար:

Երկրպագություն → ընթացք → աշխատանք:

Բայց քանի կա այսպիսի առաջնահերթությունների սանդղակ, որը կարիք ունենք հասկանալու և գործնականում օգտագործելու, մենք նաև կարիք ունենք հիշելու, որ այս երեք գործողություններն ել կարևոր են և իրենց կարևոր դերն են խաղում քրիստոնյայի կյանքում և ծառայության մեջ: Ուստի պետք է համոզված լինենք, որ անհավասարակշիռ չենք դառնում կյանքում, չենք շեշտադրում այս գործողություններից մեկը՝ անտեսելով մնացածը.

- Եթե քրիստոնյան կապված է միմիայն իր աշխատանքին, ապա նա ակտիվիստ է:
- Եթե նա կապված է իր քայլերի հետ, ապա նա ինքնամփոփ է:
- Եթե նա միմիայն երկրպագության մեջ է ակտիվ, ապա նա միստիկ է կամ խորհրդապաշտ:

Սենք կարիք ունենք տեսնելու, թե որքան կապված են այս գործողությունները միմյանց հետ: Մեր աշխատանքը Աստծո համար կախված է մեր քրիստոնեական ընթացքից, կամ մեր լեռ-քացքն Աստծո առաջ կախված է մեր երկրպագությունից:

Մանկանց ավետարանչության ընկերակցություն

Կատարի՛ր առաջին քայլը

«Եթե մեր եկեղեցու առաջնորդները..., ապա մենք իսկապես հաջողությունների հասած կլինեինք»: Նախադասության մեջ բաց թողած հատվածը կարող էք լրացնել ձեր իսկ խոսքերով: Հավանաբար բաց թողած հատվածում կգրեիք՝ աստվածաշնչային ավելի լավ սերտողություններ պատրաստեին, ավելի արդյունավետ հովվություն անեին: Գուցե ավետարանչության կամ պաշտամունքի ձևի հետ կապված միտք արտահայտեիք: Ինչպես ես, հավանաբար դուք նոյնպես լսել եք անհամար քննարկումներ այն մասին, թե ինչպես պետք է վարվեն եկեղեցու առաջնորդները:

Նման գրույցներից հետո բազմից տուն եմ վերադարձել կատարելապես հիմարափիված և անօգնական: Այնպիսի տպավորություն կա, որ եթե առաջնորդական կամ ազդեցություն ունեցող դիրքի վրա չես, ապա անզոր ես կատարելու որևէ նշանակալի փոփոխություն: Եկեղեցում կյանքն այլևս գրավիչ չէ, ձեզ համար այն իմաստ չունի, մինչև որ «նրանք փոփոխություններ չիրականացնեն այնտեղ»: Ի-հարկե, այն առաջնորդները, որոնք Աստծո և իրենց շրջապատող մարդկանց հետ մտերիմ հաղորդակցություն ունեն, քրիստոնեական համայնքի հոգևոր կյանքի համար կենսական նշանակություն ունեն: Առանց լավ առաջնորդության՝ եկեղեցին մեծ վճասներ է կրում: Սակայն մտածելը, թե ամեն բանի համար միայն եկեղեցու առաջնորդներն են պատասխանատու, իր մեջ ունի թաքնված վտանգ: Հրաշալի իրականությունն այն է, որ մեզանից յուրաքանչյուրը կանչված է՝ մեկս մյուսի կյանքում ճշմարիտ հոգևոր առաջնորդություն կատարելու: Երկու կամ ավելի մարդկանց միջև եղած յուրաքանչյուր փոխազդեցություն իր մեջ պարունակում է հոգևոր առաջնորդության թաքնված հրավեր: Մտածե՛ք, թե ինչպես Քրիստոսն առաջնորդեց հուսալքված աշակերտներին, մինչ նրանք տիսուր գնում էին Էմմառու գյուղ: Կարդացե՛ք Ղուկասի ավետարանում գրված այս պատմությունը և կտեսնեք, թե ինչպես Քրիստոսը նախաձեռնությունն Իր վրա վերցրեց, մտավ նրանց հուսահատված դրության մեջ և հույս պարզեց: Սա է ճշմարիտ առաջնորդությունը: Եթե մենք մեզ վրա վերցնենք

մեկս մյուսի կյանքը բուժող նախաձեռնությունը, իրականում օգտագործած կիհնենք հասուկ տեսակի հոգևոր առաջնորդություն:

Մտածե՛ք այսպիսի հոգևոր առաջնորդության կարևորության մասին, որտեղ երկու մարդ ունեն կոտրված հարաբերություն: Առաջնորդին վայելող քայլ է առաջինը ներում խնդրելը կամ ներելը: Այդ առաջին քայլն անողը նախաձեռնությունն իր վրա է վերցնում: Սա է հոգևոր ճշմարիտ առաջնորդությունը:

Պատկերացրե՛ք մի իրավիճակ, եթե տեսնում եք որևէ մեկին՝ լուրջ խնդրի մեջ հայտնված: Ձեր առջև դրված է առաջնորդություն կատարելու երկրնտրանը: Կարող եք աչք փակել նրա դժվարության վրա, խնդիրը գգուշորեն անտեսել և քաղաքակիրք կերպով հեռավորություն պահպանել, կամ ձեր հարմարավետությունը մեկ կողմ դնելով՝ ինչ-որ կերպով նրա բեռը բերևացնելու պատրաստականություն հայտնել: Սա հոգևոր առաջնորդության և նախաձեռնության քայլ է:

Մենք հակված ենք բերազնահատելու այն ազդեցության չափը, որը կարող է կիրառվել մեկս մյուսի հանդեպ ամենօրյա հարաբերության մեջ: Նույնիսկ քաջալերական պարզ խոսքն իր մեջ առաջնորդության ինչ-որ տարր է պարունակում: Հեշտ է շնախաձեռնող կյանք ապրել և խույս տալ որևէ մեկին քաջալերելու պարտականությունից: Իսկական քաջալերությունը կարող է փոխել կյանքի ուղղությունը կամ զորացնել ծառայությունը: Քրիստոնյա որոշ խորհրդատուներ պնդում են, թե իրենց խորհրդատվական աշխատանքի 75-90%-ի կարիքը չեր լինի, եթե եկեղեցում մարդիկ իրար քաջալերեին:

Ճշմարիտ առաջնորդությունը ներառում է վտանգի դիմելու և առաջին քայլը կատարելու ցանկություն: Այսպես անելով՝ դուք կարող եք մեկ ուրիշի կյանքում բուժող փոփոխություն առաջացնել:

Ուրախ Տիրամ

Եկեղեցու պատմությունը (1)

մ.թ. 100-1517 թթ.

1. Ներածություն

Այս և հաջորդող մի քանի սերտողություններում կփորձենք դիտարկել մ.թ.100-թ.-ից մինչև մեր օրերն ամբողջ աշխարհում դավանող քրիստոնեական եկեղեցու տարածումը: Մենք այն անվանում ենք դավանող քրիստոնեական եկեղեցի, քանի որ մեծամասամբ այն չի հետևել Աստվածաշնչի ուսմունքներին, մասնավորապես՝ Նոր Կտակարանում արձանագրված առաքյալների ուսմունքներին: Շատերը պլուղում էին, թե քրիստոնյա են, սակայն իրենց կյանքը չէր համապատասխանում իրենց ասածներին:

Մինչ դիտարկելու ենք եկեղեցու պատմությունը, շատ կարևոր է, որ Քրիստոսի անունված մարդկանց կատարած քայլերը համեմատենք Աստծո Խոսքում ուսուցանվածի հետ, որը միակ ճշնարիտ չափանիշն է: Կյանեն գործողություններ, որոնք համապատասխանում են Աստծո Խոսքին, և մենք կարող ենք դա ընդունել մեր կյանքում, սակայն մյուս կողմից կյանեն նաև գործողություններ, որոնք հստակորեն հակասում են Աստծո Խոսքին, և դրանցից պետք է խուսափել:

Շատ գրքեր են գրվել եկեղեցու պատմության մասին, որոնցից շատերը կողմնակալու կոնկրետ հարանվանության դավանանքի պաշտպանության տեսանկյունից են գրված: Գրողները հաճախ ջատագովում էին որոշակի հարանվանություն եկեղեցու գործողությունն Աստծո Խոսքի հետ համեմատելու փոխարեն: Այսպիսով, մենք պետք է զգույշ լինենք, թե ինչպիսի գրքերից ենք օգտվում:

Վատահան եղեք, որ եկեղեցու պատմության ընթացքում եղել են քաղմաքարիվ հավատարիմ քրիստոնյաներ, որոնց անունները գրված չեն պատմաբանների կողմից, սակայն նրանց անունները գրված են Երկրներում (Եբր. 12:23):

Իհարկե, այստեղ մարդկանց և իրադարձությունները դիտարկում ենք պատմության տեսանկյունից: Բայց երբ սկսենք Հայտնության

գրքի սերտողությունը, որը գրվել է մոտավորապես մ.թ. 90 թ.-ին, կտեսնենք, որ 2-րդ և 3-րդ գլուխներում Հռոմեական կայսրության, Պապականության, Բողոքականության և այլ իրադարձությունների մասին մարգարերություններ կան, որոնք ուսումնասիրելու ենք 42-րդ և 43-րդ դասերում: Հետևաբար, եկեղեցու պատմության այս սերտողությունն օգնելու է մեզ Հայտնության գրքի 2-րդ և 3-րդ գլուխները հասկանալու մեջ:

2. Քրիստոնեական վաղ եկեղեցին (100-312թ.)

Մինչ առաջին դարը մոտենում էր իր ավարտին, առաջյաները Երկնային տուն էին կանչվում. այդպիսով եկեղեցիների պահպանումն ու ավետարանչության միջոցով նոր եկեղեցիներ հիմնելու պատասխանատվությունը մնաց եկեղեցու առաջնորդների ուսերին: Այնուամենայնիվ, տեսնում ենք, որ շատ վայրերում քրիստոնեական եկեղեցիներում իշխում էին անհատներ, որոնք հայտնի դարձան եպիսկոպոսներ անունով. կարդինալ ենք Հռոմի եպիսկոպոսի՝ Կղեմեսի, Անտիոքի եպիսկոպոսի՝ Իգնատիոս Անտիոքացու, Լիոնի եպիսկոպոսի՝ Հիրենեոս Լիոնացու, Կարթագենի եկեղեցու եպիսկոպոսի՝ Կիպրիանոսի, և Եվսեբոս Կեսարացու մասին: Նրանք բոլորը այլ աստվածաբանների հետ միասին կոչվում են «եկեղեցու հայրեր»:

Այդ եպիսկոպոսները ժամանակ առ ժամանակ հանդիպում էին վարդապետական հարցեր քննարկելու համար, որի արդյունքը քրիստոնեական հավատքին վերաբերող մի քանի փաստաքրդերի հոչակումը եղավ, օրինակ՝ Առաքելական հանգանակը, հավատքի Աքանանեսյան դավանանքը և Նիկիական հանգանակը: Նիկիական հանգանակը կգտնեք այս դասաշարի վերջին հոդվածում: Եպիսկոպոսները նաև զբաղված էին՝ որոշելու, թե որ գրություններն են Նոր Կտակարանի կանոնի մաս կազմում: Կանոնը վերջապես համաձայնեցվեց Լավոդիկեի ժողովում մ.թ. 360թ.-ին:

Հռոմեական կայսրերը շարունակեցին քրիստոնեությունը քնաջրնաշելու իրենց քաղաքականությունը՝ մահապատժի ենթարկելով Իգնատիոսի, Պոլիկարպոսի և Կիպրիանոսի նման աստվածապաշտ մարդկանց: Տասնյակ հազարավոր քրիստոնյաներ կայսրության ողջ տարածքում կորցրին իրենց կյանքն իրենց հավատքի պատճառով,

բայց նրանց փոխարինեցին նոր քրիստոնյաներ: Քրիստոնեության կրակը չէր կարող մարվել, և այն շարունակեց տարածվել ամբողջ կայսրության մեջ և նրա սահմաններից դուրս: Երրորդ դարի վերջում Սիցերկրական ծովի շրջանում հարյուրավոր եկեղեցիներ կային, ինչպես նաև այնպիսի երկրներում, ինչպիսիք են՝ արևմուտքից՝ Իսպանիան, Ֆրանսիան, Անգլիան, արևելքից՝ Հորդանանը, Սիրիան, Թուրքիան և Իրաքը:

3. Քրիստոնեության Հռոմեական կայսրության դարաշրջանը (312-590թթ.)

Դեցիոս կայսրը (249-51թթ.) հրահրեց եկեղեցու դեմ կատարված ամենաղաժան հալածանքներից մեկը: Նա պարտադրեց զոհաբերություններ կատարել Հռոմի չաստվածներին: Այս դարաշրջանում հազարավոր քրիստոնյաներ մահապատժի ենթարկվեցին, այդ բվում Հռոմի, Անտիոքի և Երուսաղեմի եպիսկոպոսները: Այս հալածանքներն անընդհատ շարունակվում էին, մինչև Դիոկլետիանոսի իշխանության ավարտը (284-305թթ.), ով ինքնակամ հրաժարական տվեց և շարունակեց ապրել իր կալվածքում: Նա կայսրությունը բաժանեց արևելքի և արևմուտքի և իր փոխարեն կարգեց երկու կայսրեր: Փոքր մասշտարի մի քանի պատերազմներ մղելուց հետո Կոստանդինը՝ արևմտյան կայսրի որդին, 313թ.-ին դարձավ արևմուտքի կայսրը: Եվ քանի որ նա հավատում էր, որ խաչն իր հաջողության գրավականն է, դարձավ անվանական քրիստոնյա և վերջ տվեց քրիստոնյաների դեմ կատաղի հալածանքներին: Այսպես սկիզբ առավ նոր դարաշրջան, որտեղ եկեղեցին և պետությունը մեկ դարձան:

Այնուհետև Կոնստանդինը քրիստոնեության սեփական ոճը սահմանեց: Յուրաքանչյուր քաղաքում նա գեղեցիկ շենքեր կառուցեց քրիստոնեական երկրպագության համար: Քրիստոնյա հոգևորականներն ազատվեցին հարկերից, և կիրակի օրը հայտարարվեց հանգստյան օր: Այս բարեփոխումների արդյունում եկեղեցականները սկսեցին սատարել քաղաքացիական իշխանություններին և կայսրերին հավատարիմ մնալը նայեցին որպես կրոնական պարտականություն: Իհարկե, սա դուրս է Սուրբ Գրքի ուսմունքից (տե՛ս Դան. 3:28, Գործ 4:19, ԱՊետ. 3:15):

Այս ժամանակ էր, որ Հյուսիսային Աֆրիկայի եպիսկոպոս Դոնատոսը հարց առաջ քաշեց, թե ինչ առնչություն ունի կայսրը Եկեղեցու հետ: Կոստանդինոլ փորձեց ոչնչացնել Դոնատոսին և նրա հետևորդներին, բայց նրան չհաջողվեց դա: Հետո՝ մոտավորապես 318թ.-ին, Աղեքսանդրիայից Արիոս անունով մի հովիվ վիճարկեց Տեր Հիսուսի աստվածության վարդապետությունը, ինչի հետևանքով մեծ պառակտումներ առաջացան: Այս պատճառով Կոստանդինոլ հանձնարարեց Նիկիայի ժողովը, որը գումարվեց 325թ.-ին: Գերազողող մեծամասնությամբ համաձայնության եկան, որ Հայրն ու Որդին էությամբ մի են: Այս ժողովի արդյունքում շարադրվեց Նիկիական հանգանակը՝ աստվածաշնչյան հիմնական վարդապետությունների ամփոփ հայտարարագիրը, որը շարունակում է մնալ արևմտյան քրիստոնեության մեծ դավանաքարերից մեկը:

Աքանաս Ալեքսանդրացին (296-373թ.)՝ իր ժամանակի մեծագույն աստվածաբանն ու առաջնորդը, մասնակցեց Նիկիայի ժողովին և եպիսկոպոս նշանակվեց 328թ.-ին: Աքանասը համառորեն պայքարեց Արիոսական հերետիկոսություն դեմ (Արիոսը սովորեցնում էր, թե Քրիստոսը հավասար չէր Աստծուն, հետևաբար հավիտենից գոյություն չուներ, ուստի Երրորդության վարդապետությունը սիսալ է): Նա կայսրի հրամանով իինք անգամ աքսորվեց իր բացահայտումների համար: Սակայն նրա Եկեղեցու անդամները միշտ հավատարիմ մնացին և յուրաքանչյուր աքսորից վերադառնալիս ջերմորեն ողջունում էին նրան: Սի անգամ նա աքսորվեց Եգիպտական անապատ: Աքանասը սփոփովում էր՝ սաղմոսներ կարդալով, և քաջալերվում էր՝ դրանց շորջ խորհրդածելով: Թեև հատակ է, որ Աքանասյան դավանանքը նրա կողմից չէ գրված, սակայն այն արտահայտում է այն վարդապետությունը, որի ուժեղ ջատագովներից մեկն ինքն էր. մասնավորապես Երրորդության ուսմունքը շատ հստակ է ներկայացված այնտեղ:

(Ծարունակելի)

Նրանց հրավիրի՛ր եկեղեցի

Մատթեոս 9.9-13

Մի կիրակի օր Բոքը տնից դուրս եկավ, որ եկեղեցի գնա: Այդ ընթացքում նրա հարևանը գոլֆի մականը մեքենայի մեջ էր դնում:

- Բարի լույս, Բոք, - ասաց հարևանը, - արի՛ այսօր միասին գոլֆ խաղանք:

Բոքը վճռականորեն պատասխանեց.

- Ո՞չ, շնորհակալ եմ: Ես քրիստոնյա եմ ու ամեն կիրակի եկեղեցի եմ գնում:

Երկար դադարից հետո գոլֆ խաղացողն ասաց.

- Գիտես, Բոք, հաճախ եմ մտածում քո ու քո եկեղեցու մասին: Իրականում իհանում եմ քո հավատարմությամբ: Ես քեզ շատ անգամներ եմ հրավիրել ինձ հետ գոլֆ խաղալու, բայց դու երբեք ոչ մի անգամ ինձ եկեղեցի չես հրավիրել:

Ի՞նչ ցնցում էր դա Բոքի համար: Ինչպիսի՝ ցնցող նորություն: Այս պատգամը ներկայիս եկեղեցիների բոլոր «Բոքերի» համար է:

Այսօր Հիսուսը մեզ՝ բոլորիս մարտահրավեր է ուղղում այնպես, ինչպես իր ժամանակներում ուղղեց փարիսեցիներին.

«Ողորմություն եմ կամենում, այլ ոչ թե զոհ: Որովհետև ես չեմ եկել արդարներին կանչելու, այլ մեղավորներին» (Մատթ. 9.13):

Այլ կերպ ասած՝ Աստծո ցանկությունն այն չէ, որ մենք պարզապես կրոնական գործեր կատարենք և ժամանակ առ ժամանակ շնորհակալություն հայտնենք Նրան մեր փրկության համար: Ավելին՝ Նա ուզում է, որ մենք ողորմություն ցուցաբերենք ու սիրենք նրանց, ովքեր փրկության կարիքն ունեն:

Արդյոք իրականում մենք հոգո՞ւմ ենք մեր շուրջը գտնվող մարդկանց մասին: Երբեմ մտածե՞լ ես, թե ինչպիսին կլիներ մարդկանց

Վախճանն առանց Քրիստոսի:

Ամեն օր շատ մարդիկ են մահանում առանց Քրիստոսի. նրանցից ոմանց ճանաչում ես: Բայց ավելի շատ են նրանք, ովքեր տակավին ողջ են: Մենք շրջապատված ենք այնպիսի մարդկանցով, որոնք Քրիստոս չունեն:

Համոզված եմ, որ շուրջը շատերը կան, որոնք երբեք հրավեր չեն ստացել Հիսուսին հանդիպելու: Հոյս ունեմ, որ Բորի ու նրա հարևանի մասին պատմությունը քո մեջ ավելի շատ սրտացավություն կարթացնի, քան քո կրոնական սովորույթներն ու մերժված լինելու վախը:

Աղոթի՛ր քո շուրջը գտնվող ընտանիքների և մարդկանց համար: Խնդրի՛ր Աստծոն, որ օգնի քեզ՝ սիրել նրանց, ու քեզ քաջություն տա, որ նրանց հետ խոսես Աստծո սիրո մասին և պատմես, քե մեր փրկության համար ինչ է արել Հիսուսը խաչի վրա և քե ինչ կանի նրանց համար, եթե Հիսուսին հրավիրեն իրենց կյանքի մեջ:

Հովիվ՝ Հովսեփ Հովսեփյան
Քաղված՝ «Աստծո արհեստանոցը» գրքից

Ապաշխարեցե՛ք **Գործը Առաքելոց 2:38**

Աստվածաշունչը սովորեցնում է, որ ապաշխարությունն անհրաժեշտ է փրկության համար: Ի՞նչ է նշանակում սուրբգրային ապաշխարություն: Ի՞նչ նկատի ուներ Պետրոսը, երբ քազմությանն ապաշխարելու կոչ ուղղեց: Գործը Առաքելոց 2-րդ գլուխում տեսնում ենք, որ Պետրոսը քազմությանը Հիսուսի մասին էր քարոզում: Երբ մարդիկ լսեցին Հիսուսի մասին ճշմարտությունը, Պետրոսին հարցրին, քե ինչ պետք է անեն: Պետրոսը պատասխանեց՝ ասելով, քե պետք է ապաշխարեն:

Նախևառաջ եկե՛ք սահմանենք «ապաշխարել» բառն այնպես, ինչպես այն օգտագործված է բնօրինակ լեզվում: «Ապաշխարել» բա-

որ հունարեն «metanoesate» բառն է, որ նշանակում է՝ փոխել աշխարհայացքը կամ տեսակետը, կամ ունենալ սրտի փոփոխություն։ Հետևաբար, ապաշխարել նշանակում է ինչ-որ բան բողնել ուրիշը ձեռք բերելու համար։ Ուստի Պետրոսն ի՞նչ նկատի ուներ, եթե ժողովրդին ապաշխարելու կոչ արեց։ Արդյոք մարդիկ պետք է հրաժարվեի՞ն իրենց կյանքում եղած որոշակի մեղքերից։ Ինչի՞ց պետք է ապաշխարեին։

Չատերը ապաշխարել եզրույթը հասկանում են որպես մեղքերից դարձի գալ։ Սա ապաշխարության սուրբգրային սահմանումը չէ։ Աստվածաշնչում ապաշխարել նշանակում է «միտքը փոխել» (Աստք. 3.2, 4.17, Գործը 5:31, 17.30)։ Եթե ապաշխարելը փրկվելու համար մեղքերից դարձի գալ նշանակեր, ապա կասկածում են, որ որևէ մեկը կկարողանար փրկություն գտնել, քանի որ մեզանից ոչ ոք այս իմաստով չի կարողացել ապաշխարել։ Ոչ ոք վերջնականապես դարձի չի եկել մեղքից, այլ շարունակաբար վերադառնում է այն նույն մեղքին, որից դարձի էր եկել։ Քանի որ ապաշխարել նշանակում է ինչ-որ բան բողնել ուրիշ բան մնայուն կերպով ձեռք բերելու համար, հետևաբար ապաշխարությունը չի կարող մեղքից դարձի գալ նշանակել։ Այսպիսով, ապաշխարել նշանակում է դարձի գալ սիսալ հավատալիքից, սիսալ աշխարհայացքից կամ սիսալ մտածելակերպից։ Անշուշտ, Աստվածաշնչը նաև ասում է, որ ճշնարիտ ապաշխարությունը հանգեցնում է գործողությունների փոփոխության (Ղուկ. 3.8-14, Գործը 3:19)։

Ի՞նչ կապ կա ապաշխարության և փրկության միջև։ Անձը պետք է փոխի իր միտքը Հիսուս Քրիստոսի նկատմամբ։ Պենտեկոստեի օրը (Գործը 2-րդ գլուխ) Պետրոսն իր քարոզն ամփոփեց՝ ժողովրդին ապաշխարելու կոչ ուղղելով (Գործը 2:38)։ Ինչի՞ց ապաշխարել։ Պետրոսը Հիսուսին մերժողներին կոչ արեց, որպեսզի փոխեն իրենց միտքը Հիսուսի նկատմամբ՝ ընդունելով Նրան որպես «Տեր և Օծյալ» (Գործը 2.36)։ Պետրոսը կոչ արեց մարդկանց փոխել իրենց միտքը Հիսուսի նկատմամբ։ Նրան մերժելու փոխարեն հավատքով ընդունել Նրան՝ որպես Սեսիայի և Փրկչի։ Հետևաբար, ապաշխարել նշանակում է սիսալ հավատալիքներից, Աստծո մասին սիսալ ընկալումից, Աստծո մասին սիսալ տեսակետներից կամ Հիսուսի Անձի մասին կազ-

մած թյուր կարծիքներից դարձի գալ և դառնալ ճշմարտությանը, որը Հիսուսն է, դառնալ ճշմարիտ ուսմունքին և Աստծո Խոսքին:

Ապաշխարությունն ու հավատքը պետք է միաժամանակ կատարվեն: Ապաշխարությունն ու հավատքը նույն մետաղադրամի երկու կողմերն են: Անհնար է Հիսուս Քրիստոսին՝ որպես Փրկչի հավատալ, եթե նախապես չեք փոխել ձեր միտքը Նրա Անձի և կատարած գործի նկատմամբ: Անկախ այն բանից, թե ձեր ապաշխարությունը Քրիստոսին դիտավորյալ մերժելուց էր, թե անտեղյակությունից կամ անտարբերությունից, այն իր մեջ ներառում է մտքի փոփոխություն: Այն նշանակում է ապաշխարել ամեն տեսակի հոգևոր թյուրընքունումից, որ ունեիք հոգևոր հարցերի կամ Աստծո նկատմամբ: Այն նշանակում է ապաշխարել այն ամեն բաներից, որոնց ապավիճել էիր Երկինք գնայլ կամ Աստծուն հաճեցնելու համար, և միայն Հիսուսին ապավիճելու որիշ ոչ ոքի և ոչնչի: Չափազանց կարևոր է, որ հասկանանք, թե ապաշխարությունն ինչ-որ գործ չէ, որը եթե կատարենք, փրկությունը կվաստակենք:

Չնայած որ ապաշխարությամբ փրկությունը չենք վաստակում, բայց ապաշխարությունը հանգեցնում է փոխված գործերի: Անհնար է իրական և ամբողջական մտքի փոփոխություն ունենալ առանց դրա՝ գործերի վրա ազդեցություն ունենալու: Աստվածաշնչում ապաշխարությունը միշտ հանգեցնում է վարքի փոփոխության: Ահա թե ինչու Հովհաննես Մկրտիչը մարդկանց կոչ արեց՝ ասելով. «Ապաշխարության արժանի պտուղ բերե՛ք» (Մատթ. 3.8): Այն անձը, ով իսկապես ապաշխարել է Քրիստոսին մերժելուց դեպի Քրիստոսին հավատալը, անպայման փոխված կյանքի ապացույցներ կունենա իր կյանքում (Բ Կորնթ. 5.17, Գաղ. 5.19-23, Հակ. 2.14-26): Սուրբքրային ապաշխարություն նշանակում է փոխել միտքը Հիսուս Քրիստոսի վեհարերյալ և փրկության համար հավատքով դիմել Աստծուն (Գործը 3.19): Մեղքից (մեղքի մեջ ապրելուց, մեղավոր կենսակերպից, իին բնության մեջ մնալուց) դարձի գալն ապաշխարության սահմանումը չէ, այլ Տեր Հիսուս Քրիստոսի նկատմամբ իրական հավատքի ապաշխարության արդյունքը:

Բաֆֆի Չափարյան

Հարությունն անհնար է կորցնել

Գերմանիայում մի գերեզման կա, որի վրա կողք կողքի դրված են հսկայական մարմարե ու գրանիտե քարեր և ամրացված են ծանր երկարե ճարմանդներով: Սա պատկանում է մի կնոջ, որը չէր հավատում մեռելների հարությանը: Սակայն զարմանալիորեն իր կտակում փափաք էր հայտնել իր գերեզմանն այնքան ապահով սարքել, որ եթե նույնիսկ հարություն տեղի ունենա, իրեն չհասնի: Նրա շիրմնաքարի վրա արձանագրված է. «Այս գերեզմանը երբեք չպետք է բացվի»:

Ժամանակի ընթացքում քարերի տակ պահված մի հունդ սկսեց տակից աճել: Կամաց-կամաց այն դուրս եկավ հողից: Երբ կոճղը հաստացավ, քարի մեծ կտորները շարժվեցին, և երկարե ճարմանդները քանդվեցին: Փոքր հունդը մեծ ծառ դարձավ և քարերը մի կողմ հրեց:

Հունդի պարունակած կենդանի հումկու գորությունը պարզ ցոլացումն է աստվածային այդ գորեղ ստեղծագործ խոսքի, որի միջոցով մի օր կենդանանալու են բոլոր նրանք, ովքեր գերեզմաններում են: Այն նաև կենդանացնելու է բոլոր նրանց, ովքեր ծովերում ընկղմվեցին, այրվեցին կամ այլ կերպով կործանվեցին: Սա անելը դժվար չէ Նրա համար, ով ոչինչից ստեղծեց ամրող տիեզերքը միայն խոսքով:

Անհավատությունը չի կարող կանգնեցնել հարությունը: Սակայն հարուցյալ Քրիստոսում եղած հավատքը բացում է օրինության դրմեր, և Եր հարությունը մեզ համար ապահովում է փառավոր մի մարմին ու երկնային տուն: Նոր մարմիններով վերստին միանալու ենք մեր հարուցյալ հարազատներին՝ Հիսուսի հետ հավիտյան ապրելու:

Պողոս առաքյալն ասում է. «Հուսալով Աստծուն, ինչպես իրենք է լնդրունում են, թե մեռածների հարություն պիտի լինի՝ թե՛ արդարների, և թե՛ մեղավորների համար: Եվ հենց սրա համար եմ ջանում, որ մշտապես խիղճս մաքուր լինի Աստծոն և մարդկանց առաջ» (Գործ 24:15-16):

Քաղված

Քաջացի՛ր, քանզի Աստված ապահովում է

Աստված ապահովեց

Աքրահամին պատվիրվեց զոհաբերել Իսահակին, և նա այդ վայրն անվանեց «Տերը կտեսնե» (Ծննդ. 22): Ծննդոց 22-ի պատմությունն ամենաշանսակալավից ու զգայացունց անցրելից մեկն է Ծննդոցում: Իսահակին զոհելու հրամանը, զոհաբերության վայր բարձրանալիս Աքրահամի և Իսահակի տիխորությունը, նրան սրտի ցավով կապելն ու զոհասեղանին դնելը և վերջին պահին Երկնքից եկող միջամտությունն այս պատմությունը դարձնում են լավագույններից մեկն Աստվածաշնչում:

Հավատք և հույս

Ծննդոց 22-ում կարդում ենք Աքրահամի հավատքի վերջին փորձության մասին, որը համեմատելի է տունն ու ընտանիքը թողնելու սկզբնական կանչի հետ: Թեպետ ասվում է, որ դա փորձություն էր Աքրահամի համար, քայլ Աստծո հրամանը միանգամայն իրական էր: Իսահակից էր կախված օրինության բոլոր խոստումների իրագործումը: Սեփական զավակի սիրո ու առ Աստված հնազանդության միջև մասնատված՝ Աքրահամը կանգնել էր դժվարին ընտրության առջև: Տեսնում ենք, թե ինչպես են հավատքն ու հույսը հաղթում վախին ու կասկածին, մինչև դանակը կրաքարանար Իսահակին զոհելու համար: Այս կերպ Աքրահամը ցույց տվեց, որ պատրաստ էր Աստծո կանչը վեր դասել ցանկացած այլ նվիրումից, և հենց այդ պահին փորձությունն ավարտվեց:

Գառը պատրաստ էր

Իսահակի փոխարեն զոհաբերվեց զառ, և հրեշտակը հայտնեց, որ Աքրահամի հնազանդության քայլը փոխեց խոստումների կարգավիճակը: Դրանք դարձան ուխտով հաստատված առհակատչյա անհամար շառավիղներին, երկրի նվաճում ու օրինություններ նրան ու նրա միջոցով աշխարհի բոլոր ազգերին: Ծննդոց 22:16-18-ում կարդում ենք Աստծո վերջին խոսքերն ուղղված Աքրահամին, և դրանց նշանա-

կությունը չպետք է անտեսել: Այդ պահից սկսած՝ Աստծո խոստման իրազործման վերաբերյալ կասկած չկար: Աքրահամի հավատքի կատարումը գառն էր (Ծննդ. 22:13), սակայն դրա վերջնական իրազործումը Աստծո Գառն է (Հովհ. 1:29, 36):

Աստծո զոհաբերող սերը

Նորկտակարանային տեսանկյունից Իսահակի զոհաբերությունն ավելին էր, քան բացառիկ օրինակ մեկի, ով իրեն անմնացորդ հնագանդությամբ նվիրում է Աստծուն (Երր. 11:17-19): ‘Դա Աստծո զոհաբերող սիրո նկարագիրն է: Ինչպես Աքրահամն իր միակ որդուն տվեց որպես զոհ, նույն կերպ Հայրը «Իր Որդին ել չխնայեց» այս աշխարհի համար (Հոռմ. 8:32ա, Հովհ. 3:16): Վայրը, որտեղ Տեր Հիսուսը՝ Աստծո Որդին, մահացավ. Աստծո ապահովման վայրն է: Ինչպես գառը զոհվեց Իսահակի փոխարեն, նույն կերպ Հիսուսն Իր կյանքը՝ որպես փրկագին, տվեց շատերի համար (Մարկ. 10:45): Տեր Հիսուսը ողջ գինը վճարեց՝ մեզ մեղքի ու մահվան կապանքներից արձակելու համար:

Աստված ապահովում է

«...Այլ մեզ բոլորիս համար մահվան մատնեց Նրան, ել ինչպե՞ս Նրա հետ ամեն բան չի շնորհի մեզ» (Հոռմ. 8:32ը): Եթե Աստված Իր լավագույնը՝ սիրեցյալ Որդուն նվիրեց՝ մեզ փրկելու համար, ապա, անշուշտ, կտա նաև ամեն անհրաժեշտը՝ Գողգոթայի խաչի վրա սկսած գործն ավարտելու համար: Քաջալերվենք, քանզի Աստված չի դադարել ապահովելուց: Նա Աքրահամի Աստվածն է և մեր Աստվածը նույնապես: Փիլիպպեցիներին ուղղված թղթում Պողոս առաքյալը գիտեր այս ճշմարտությունը, ուստի քաջալերված էր և ի վիճակի՝ քաջալերելու ուրիշներին: Նա համոզված էր. «Բայց իմ Աստվածը ձեր բոլոր կարիքները պիտի հոգա Փառքի մեջ՝ Իր ունեցած հարստության չափով՝ Քրիստոս Հիսուսի միջոցով» (Փիլ. 4:19):

Դոկտ. Չեսլավ Բասսարա
(czeslaw7@eta.pl, www.proword.eu)

Աստծո արդարությունը

Աստծուն հավատացողը մեծ հուսախարություն է ապրում, եթք զգում է, որ Աստված իր աղոքքը չի լսում կամ իրեն չի պատասխանում: Արդյոք հերի՞ք չէ այն, որ մեր շուրջը գտնվող մարդիկ չլսեն մեր ձայնն ու պատասխան չտան մեզ, Աստվա՞ծ էլ չլսի... Մե՞ծ հուսախարություն է:

Եթք անարդար խոսքերի ու գործերի զոհը դառնանք, կամ մեր տունը կողոպտվի, մեր ընտանիքն անարգվի, կամ մեր իրավունքները խլվեն, և ականատես մարդիկ ձայն չհանեն. Աստծուց արդարություն ենք պահանջում և եթե զգանք, որ արագ լուծում չի տրվում, կարծում ենք, թե Աստված մեր կողմից չէ, չի լսում, անտարբեր է կամ ներկա չէ: Փորձության վիճակ է, և կարծում ենք, թե Աստծո մեծությունը կամ սերը մեր ուզած ձևով և մեր ուզած ժամանակ կարող ենք չափել:

Եթք ամեն անգամ աղոթում ենք Աստծուն և պատասխանի ենք սպասում, ուզում ենք, որ Աստված մեր ուզած ձևով պատասխանի, և եթե Նա ուրիշ ձևով է պատասխանում, կարծում ենք, թե Նա պատասխան չի տվել: Հավատացյալի ամենակարևոր կարիքներից մեկն Աստծո ձայնին վարժվելն է Նրա Խոսքի, Հոգու, Նրա զավակների, կյանքի պարագաների և անձնական փորձառությունների միջոցով:

Ղուկաս ավետարանիչն ամուսին կորցրած մի որբեարի կնոջ օրինակ է ներկայացնում այս հատվածում, որպեսզի բացատրի, թե Աստված որքան գրացող է: Իսկ այս հատվածն ինչո՞ւ է գրված. որովհետև շատ քիչունյաներ Հիսուսի ժամանակ և մեր ժամանակներում էլ, եթե տեսնեին, որ Աստված անմիջապես չի պատժում անարդարություն կատարողին, Աստծո արդարության մասին կասկածով կիսուեին: Մարդիկ կշանային Աստծուն պայմաններ դնել և փորձել Նրան. «Եթե արդար ես, իմ ուզած ժամանակ ուզած ձևով միջամտիր»:

Պատմությունը դատավորի մասին է, որ արդարություն կատարելու համար պաշտոն էր ստանձնել: Դատավորը մեկն է, ով կարող է ճիշտը սխալից և արդարին անարդարից զանազանել ըստ օրենքի: Սակայն այս դատավորն իր պաշտոնին հավատարիմ չէր, այսինքն՝ ար-

դարություն կատարելն իրեն չէր հուզում (2-րդ համարում գրված է, որ նա Աստծուց չէր վախենում ու մարդկանցից չէր ամազում):

Սիա մի որբեայրի կին ամեն օր թակում է դատավորի դուռը՝ խընդելով, որ իրեն իրավունք տրվի: Ուրախ ենք, որ ի վերջո դատավորը, այս կնոջից հոգնելով, իրավունք է տալիս նրան:

Այս պատմությունը կարդացողը կարող է ասել՝ ուրեմն մենք ել այս որբեարու պես մեր իրավունքից չիրաժարվենք, դոներ թակենք և երե անդադար աղորենք, կարող ենք Աստծուն համոզել, որ ենթարկվի մեր կամքին: Սակայն ո՛չ. քո այսօրվա դասն Աստծո արդարության և այս անաստված դատավորի արդարության տարբերությունն է:

Ճիշտ է, որ դատավորը տալիս է որբեայրու իրավունքը և արդարությամբ է վարվում, սակայն տակավին մնում է անարդար, որովհետև արդարությունն իր անձնական շահի, ոչ թե արդարության համար է գործում:

Այս դատավորն իրավունք է գործում ոչ թե արդար լինելու համար, այլ իր անձնական հանգատի, որպեսզի ևս մեկ անգամ որբեարի կինը, դուռը թակելով, իր գլուխը չցավեցնի:

Այսինքն՝ դատավորն ո՞ւմ դատն է պաշտպանում, որբեարո՞ւ, թե՞ իր անձի: Նա պաշտպանում է որբեայրու դատը միայն այն ժամանակ, եթե ինքն էլ դրանում շահ է գտնում:

Դատավորը շատ լավ գիտեր, որ իր ամուսնուն կորցրած կինը, ում հողը, տունը, զավակը կամ ուրախությունը կարող են իրենից խված լինել, ուրիշներից ավելի կարիք ունի իր իրավունքները ստանալու, սակայն նա քարացած սրտով մի անձնասեր ու կարճատես անձի պես չի համոզվում, որ պարտավոր է այդ կնոջ դատը տեսնել: Սակայն իր մեկ գիշերվա հանգատի համար պատրաստ է կնոջն իր պահանջածը տալ:

Նույնն է պարագան քաղաքական ընտրությունների ժամանակ... Օրինակ՝ քաղաքական մարդիկ Հայկական հարցի մասին շատ ավելի խոսում են այն նահանգներում և քաղաքներում, որտեղ հայերն են քնակվում, բայց ոչ այն պատճառով, որ նրանք հետաքրքրված են արդարության գործերով, այլ որովհետև հայոց քվեի կարիքն ունեն:

Ի՞նչ արդարություն է այն, որ քվեով կամ դրամով է գնվում: Ի՞նչ իրավունք է այն, որ գիշերվա հանգստի խոստումով է ստացվում: Ո՞ւր է արդարությունը այն դատավորի, որն Աստծուց չի վախենում ու մարդկանցից չի ամաչում:

Եթե դատավորը օրենքների օրենքը և ամեն օրենքի օրենսդրին չի ճանաչում և թաքնվում է իր պաշտոնի բիկունքում, ինչպես կարող է արդար լինել: Այնպիսի դատավորը կարող է ժամանակ առ ժամանակ իր տրամադրության կամ շահի համեմատ իրավունք անել և արդարություն գործել, բայց բնավ արդար չի կարող լինել, որովհետև Հռոմ. 5:14-ից գիտենք, որ մարդը հավատքով է արդարանում և Աստծո, մարդկանց ու ինքն իր հետ խաղաղություն ունենում:

Կա նաև Աստծո արդարությունը: Աստծո արդարությունը չի նայում ժողովրդի դրամին, քվեին, պատիվ տալուն: Աստծո արդարությունը պարզապես իրավունք տալու կամ ստանալու վրա չէ հիմնված, այլ Աստծո սիրո վրա, այն սիրո վրա, որով մարդկությունը պատժելու փոխարեն Իր Սիածնին ուղարկեց մարդկանց համար և Իր աստվածային իրավունքը մոռացավ: Աստված նախընտրեց, որ մարդիկ արդարանան Իր առջև, քան Ինքը նրանցից իրավունք պահանջի: Ուրեմն՝ Աստված պարզապես իրավունքների Աստված չէ, հապա արդարության Աստված: Մեզ օրենքին ենթարկելու փոխարեն Նա հաշտեցնում է օրենքը ստեղծողի հետ և խաղաղություն ստեղծում:

Աստծո արդարությունը կարող է մեր նախընտրած հստակությամբ, ուզած ժամին և երազած ձևով չհայտնվել, բայց հավատում ենք, որ եթե Մարդու Որդին գա և մեր հոգիները հավիտենապես գրկի, այն ժամանակ կտեսնենք արդարության իսկական դեմքը և ավելի կհամտեսնենք արդարության պտուղները:

Աղոթենք ոչ միայն մանր-մունք իրավունքներ ստանալու համար, այլև աղոթենք, որպեսզի Աստված Ինքն Իրեն ավելի հայտնի մեզ Խոսքով ու Հոգով:

Պատ. Փոլ Հայտոսթյան
Քաղված՝ «Հատընտիր հոգևոր պատգամներ» գրքից

Խաչի ազատարար շուքը

Պմանք կարծում են, թե հրաշքների շրջանն անցել է, սակայն Աստծոն խոսքն ասում է, որ Հիսուս Քրիստոսը նույնն է երեկ, այսօր և հավիտյան: Ուստի ժամանակ առ ժամանակ զարմանահրաշ դեպքերի մասին ենք լսում, որոնք հիացնում են մեզ ու ցույց են տալիս Աստծո գերբնական միջամտությունը:

Սի անհավատ ընտանիքում մեծացած երիտասարդը մարզվում էր որպես օլիմպիական լողորդ: Նա ջանք էր քափում հասնելու իր նպատակակետին՝ վստահելով իր թիկնեղ կազմվածքին ու անխոնջ աշխատանքին: Այս խոստմնալից համալսարանականը մի քրիստոնյա բարեկամ ուներ, որը միշտ իրեն պատմում էր Աստծո մասին և բացատրում Հիսուսի՝ խաչի վրա կատարած փրկությունը: Թեև անհավատն ուշադրություն չէր դարձնում բարեկամի ոգեշունչ խոսքերին, սակայն ակամայից լսում էր նրա ասածները:

Սի գիշեր երիտասարդն իր հաճախած համալսարանում գտնվող մեծ լողավազանը գնաց՝ փորձ անելու: Թեև շենքում նուր էր, բայց առաստաղի վրա գետեղված ապակե մեծ պատուհաններից քափանցում էր լուսնի պայծառ լույսը, և այն բավարար էր իր համար: Նա բարձրացավ ամենաբարձր աստիճանին, որտեղից ուզում էր ցատկել ավազանի մեջ: Մեջքը դեպի ավազանը շրջած՝ թևերը տարածեց և մոտեցավ տախտակամածի եզրին: Մինչ պատրաստվում էր ջրի մեջ նետվելու, հանկարծ դիմացի պատի վրա տեսավ իր մարմնի թևատառած շուրջը, որ խաչի ձև ուներ: Այդ վայրկյանին միտքը եկան հոգևոր բարեկամի պատմածները Հիսուս Քրիստոսի մասին, և մտովի տեսավ Հիսուսին, որ խաչի վրա մահացել էր իր փոխարեն: Նույն ժամանակ այս անհավատ համալսարանականը ներքին մղում ունեցավ՝ տեղում ծնրադրելու և ինքն իրեն Աստծուն հանձնելու: Աղոթելուց հետո նա գոհունակությամբ ոտքի կանգնեց: Այդ վայրկյանին սրահի հսկիչներից մեկը վառեց լողավազանի լույսերը, և երիտասարդը տեսավ, որ ավազանը դատարկ է. ջուրը դատարկել էին որոշ նորոգությունների համար:

Այս նորահավատ երիտասարդը երկյուղածությամբ ուշադրություն դարձրեց այն բանին, որ Աստված իրեն վերահս մահից մազապործ ազատեց: Նա երախտագիտության հոգով ոխտեց ապրել այն Տիրոջ համար, որ իր տեղը մահացել էր Գողգոթայի խաչի վրա:

«Աստվածների մեջ,ՏԵՌ, ո՞վ է Քեզ նման, ո՞վ է Քեզ նման, սրբության մեջ փառավորված, օրինություններով սրանչելի, հրաշքներ գործող» (Ելից 15:11):

Զաղկած՝ «Օրինարեր նոնենին» զոքից